

DOS CORRENTS IRRECONCILIABLES

AP, la crisi inacabable

A les circumscripcions de València i Alacant Alianza Popular coneix una crisi inacabable. Les gestores proposades des de Madrid no han pogut llevar força a una tensió que pot esclatar en els pròxims congressos.

Antoni Robles

Des del naixement d'Alianza Popular al País Valencià, les diferències entre els líders, **Giner Miralles** i **Carlos Manglano**, no han parat. La designació del candidat cunero **Angel Sanchis Perales** i la d'**Ortí Bordás** com a senador autonòmic van agreujar la crisi que, de fet, ja patia el partit. Com a conseqüència, dos gestores, nomenades des de Madrid, governen avui l'aparell a València i a Alacant. Als problemes que AP té al País Valencià es sumen avui els que viu l'organització a nivell estatal i l'anunci d'una nova formació en què s'integrarien els crítics després de la revàlida que suposaran per a Manuel Fraga les eleccions municipals i les autonòmiques.

«El nostre partit té dos defectes: L'un és utilitzar molt el telèfon i la carta per transmetre informacions al nostre president nacional; l'altre són els draps bruts de l'organització, que, en lloc de rentar-se al si del partit, salten i es podreixen als mitjans de comunicació. Oferim, doncs, una imatge d'inestabilitat i inseguretat constants a l'electorat, que, com és lògic, ens nega la seua confiança».

D'aquesta manera resumia per a EL TEMPS la situació existent en la seua organització un dels líders alianzistes valencians més destacats. Políticament, i des del naixement d'AP, **Giner Miralles** i **Carlos Manglano** han estat enfrontats sempre per entendre de distinta manera la configuració del partit. Mentre Giner ha defensat un partit «regionalista i autonòmic», Manglano ha propugnat la idea d'un model fort i provincialista com a fórmula organitzativa. Si Giner tenia el suport de l'aparell a València i a Madrid, Manglano l'ha trobat en les bases i en les comarques. Les posicions

Manglano, Sanchis Perales i Manuel Giner Miralles; el segon ha trencat un difícil equilibri

dels dos líders són ja irreconciliables.

La ingovernabilitat de l'organització, a causa de les contínues baralles internes entre els partidaris de les dues opcions, va semblar frenar-se amb l'arribada de **José María Escuin** a la presidència «regional» d'AP al juliol de l'any passat. Per a molts, Escuin no era més que un home de palla de Manglano, que aquest feia servir per apoderar-se de les directrius del partit; idea que sembla confirmar-se si repassem els noms de l'executiva que l'acompanyaven, on hi havia en les vice-presidències el mateix **Carlos Manglano**, **José Cremades**, home contrari a Giner Miralles, i, en la secretaria general, **José Luis Bayarri**,

aleshores persona d'absoluta confiança de Manglano. Per a uns altres, Escuin representava l'única possibilitat d'equilibrar AP i acabar amb el caos.

Però no va ser així. L'anunci de les eleccions del 22 de juny va despertar les brases entre les dues tendències. Tant Manglano com Miralles es van mostrar d'acord que el número u de la llista per València havia d'ocupar-lo un valencià. Una telefonada de Madrid els va obligar a canviar d'idea i a acceptar com a cap de llista **Angel Sanchis Perales**, coordinador a nivell estatal d'AP i responsable de les finances del partit. Tothom va veure que qui més perdia amb aquesta designació era Manglano.

El desembarcament de Sanchis Perales a València duu com a conseqüència la immediata dimissió i la petició de baixa en l'organització del secretari «regional» i «provincial» d'AP i home de Manglano, **José Luis Bayarri**. Era la primera d'una llarga cadena de dimissions que no tardaria a engegar-se. Després de les eleccions, dimitirien la diputada **Maria José Sansegundo** i el vice-president del partit, **Luis García Forcada**.

També a Alacant l'ambient apareix

presidents del seu partit a Alacant, **Maluenda** i **Martínez**, l'imiten. Quan arriba el dia 10, **Ortí Bordás**, antic secretari general del Movimiento, és elegit, amb l'absència de nou diputats «populars», senador autonòmic. Més de cinquanta membres de l'executiva a Alacant dimiteixen, com el diputat **Joaquín Matas**.

Sanchis Perales, en un intent desesperat per posar-hi ordre, viatja a Madrid. Allí la comissió executiva estatal, presidida per **Manuel Fraga**, pren

litzar fortes declaracions a EL TEMPS i altres mitjans criticant la destitució de **Jorge Verstrynge**, i posa en dubte el liderat de Fraga al davant de la dreta espanyola. Després, començarà a viatjar a les comarques i a treballar el pròxim congrés provincial del partit a València, la data del qual encara no es coneix, però que estatutàriament ha de celebrar-se abans de l'1 de desembre.

Mentrestant, el denominat sector oficialista es troba de nou embolicat després de l'anunci de **Martín Quirós** de no presentar la seua candidatura a la presidència d'AP-València si no és elegit com a cap de llista per a les pròximes eleccions municipals. Quirós compta amb el suport pràcticament de la totalitat de l'executiva local, presidida per **Juan Carlos Gimeno**, que ha abandonat la gestora. En aquests moments ningú no dubta que, si **Sanchis Perales** no ha convocat encara el congrés, és perquè encara dubta de qui col·locar al front de la llista. Si hi posa Quirós, difícilment podrà traure avant un congrés que faça costat a homes de la seua confiança, com **Gil Lázaro** o **Manuel Giner Miralles**.

La correlació de forces entre el sector oficialista i el crític s'inclina avui a favor dels homes de Manglano, els quals comptarien en el congrés amb el suport de quasi totes les comarques: la Ribera, la Safor, l'Horta Sud, la Costera, Ademús, els Serrans, la Vall d'Albaida i l'Horta Centre. L'Horta Sud i València són comarques dubtoses i els vots s'hi repartirien entre crítics i oficialistes; aquests darrers tenen els principals aliats a Requena-Utiel i a la Foia de Bunyol.

Si a València la situació interna del partit és absolutament confusa, a Alacant la és similar. Després de la caiguda de Cremades, una gestora nomenada per Madrid tracta de dirigir els destins d'AP. Com a president, **José Castroviejo** afronta els mateixos problemes que **Sanchis Perales**: un imminent congrés «provincial» i dues llistes enfrontades obertament.

En la demarcació de Castelló, però, AP sembla no viure cap mena de conflictes, un fet que s'explica, potser, per l'escassa militància que allí té el partit. Mentrestant, a València tot sembla indicar que, després de les eleccions municipals, es pot gestar un nou partit. Fonts pròximes al sector crític han reconegut ja algunes converses amb bancs i distintes figures polítiques per finançar-lo. La crisi, abans de tot això, continua, malgrat les paraules de **Manuel Fraga**. □

enrarit. Pròxima la data del 10 de juliol, **José Cremades**, president «provincial» del partit, desplaçat des de Madrid del número u en les llistes per un home d'Alzaga i a qui han promès el càrrec de senador en representació autonòmica, veu com el nom d'**Ortí Bordás** comença a sonar per a substituir-lo. Les pressions de Madrid arriben a les amenaces. Arriben a dir que, si proposen Cremades, immediatament l'enviarien al grup mixt, nomenarien una gestora a Alacant i començarien a obrir expedients disciplinaris.

José Cremades, sentint-se traït, presenta la dimissió. Els vice-

la decisió de nomenar una gestora especial al front de la qual col·loca el mateix Perales. Inútilment, aquest tracta d'integrar-hi els dos homes forts del partit: Miralles i Manglano. Després d'unes primeres indecisions, Miralles entra a formar part de la gestora, que acabarà integrada per homes del denominat sector oficialista: **Ignacio Gil Lázaro**, **Rafael García Fuster**, **Jorge Lamparero**, **Juan Carlos Gimeno**, **Amparo Caballer**, **Rita Barberá**, **Juan Albiñana** i **Enrique López Silva**.

Manglano, que renuncia a participar en aquesta direcció nomenada a dit, apareix cada vegada relegat més a un segon pla, del qual eixirà per rea-

